

Василь Корчовий — воля до перфекту

На руках у мами.

Батьки.

У житті його трапилися як мінімум два містичні збіги, які — так і кортить продовжити далі, з пафосом: «визначили подальшу долю»... Ні, лише довели невідповідність усіх подій у підмісячному світі, природню єдність ланок ланцюга-буття, де є місце й для нього, митця.

По-перше, він народився 23 травня 1962 року, що один-в-один співпало із днем смерті діда-різьбярка — яка сталася на двадцять років раніше. Пологи матері були важкими та довгими, дитина ледве оклигала, на світ з'явившись, але начебто чекала саме на цей день. І дочекалася.

По-друге, захистив він свій диплом у Художньому інституті Києва вранці 24 червня 1989 року, а увечері, того ж таки дня у нього народився перший син — який, забігаючи наперед, своєрідно продовжив лінію прадіда (той сніцестрував на селі, а також змайстрував для школи химерний Веломобіль), окрім скульптури, захопившись дизайном автівок. Маємо: і магію цифр, і їхню спадкоємність, і «естафету поколінь».

Для самого ж Василя його диплом — зображення у мрамурі могутньої постаті Мікеланджело — став, швидше, прощанням з колишньою поетикою. І зверненням до того, що прийшло одразу після Буонарроті — і що, за безглуздою упередженістю, увагою обходять, а воно є насправді внеском у скарбницю нетлінних образів.

Маю на увазі маньєризм, барокко, рококо. Високий Ренесанс тільки й міг відбутися водночас — і посталями кількох геніїв, які вже не повторяться ніколи. Цікаво, що перший варіант василевого диплому мав

виразні автопортретні риси, вже згодом набувши суворої кремезності, похмурої значущості. Словом, був так не схожим зовні на нашого сучасника...

Корчовий і справді спростовує стереотипне уявлення про скульптора: неговірку істоту, з кошлатою бородою та поглядом з-під лоба, що пропікає співбесідника наскрізь — впевнене у собі, вперте, мало не зле бурмило, яке рухається неквапом... і рівень знань якого, в кращому разі, лише трохи перевищує шкільний підручник.

А тут: в'юнкий і моложавий чоловік, дуже енергійний, навіть нервовий — швидше, поет-декадент, аніж художник — хоча одне іншому, звісно, не завада, товариський, дуже щирий, веселий, допитливий, до вражень охочий, помережаний рефлексіями та сумнівами... та ціну собі складає. Борода є, та ошатна, невеличка. Товсті книги читає Василь, знаннями ж не хизується. Позирає привітно.

На стіні майстерні, поруч з власними живописними етюдами — череп буйвола, подарований екстра-сенсом — екпертом одного з минулих президентів України. Дивлячись на череп, згадуєш байку, колись оповіджену про Генрі Мура: усвідомив свою роль у мистецтві, спіткавши такий самий — і схотів робити скульптури, які мали б аналогічно примхливі хрящі та западини по всій поверхні.

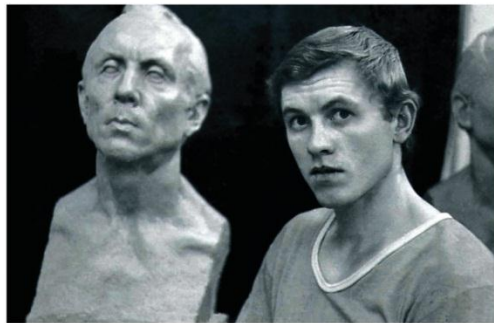
З Муром, до Британії okazією завітавши, стрічався василів учитель, Іван Макогон — і, здається, навіть пробував повчати британського модерніста-формаліста (того вкрай розлютивши, якщо це не «вутка»). Це я до того веду, що Корчовий уперто йменує себе «формалістом». Не романтиком чи нео-класиком, а саме «формалістом», хоча різних еспериментів уникає, а от форму ставить понад усе. Як ставиться до Мура, забув спитати. Яка різниця?

Між іншим, про творчість нашого автора подекують різне — і не завжди схвально. Приписують його, наприклад, до ретроградів. Чи обурюються пропорціями модельок. Один такий зичливець, хірург за фахом, так і написав у книзі відгуків: «Якщо ви поміняєте моделі, ви тільки виграєте...». Інший пирхнув: «Та що ти це всюди целюліт знаходиш?!».

Дід Олександр.

1 курс.

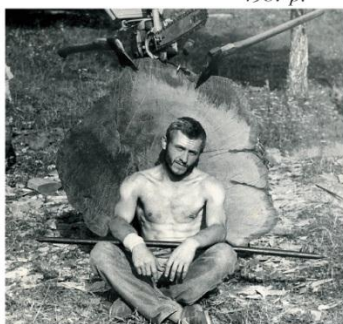

2 курс. З І. В. Макогом.

Неволя.
Пісковик
1988 р.

На заробітках.
1987 р.

Томас Оліва.
Ватняк.
1989 р.

(*Vox populi* — насправді інший. В тій же книзі відгуків 2008 р. читаємо: «Приємні огрядні тіла», «ню красиве без пошлості», «розкішні жіночі образи», «суперова робота», «божественна робота», «скульптура небесна», «гімн життю», «підвищує самооцінку товстих жінок», «неймовірно красиві дівчата» — і на решті: «майстер Василь таки зміг!!!»).

Сліпі, прозрійте. Якщо ретроград — чому ж пропорції, далекі від класичних? Що може триматися традиції, коли захоче, довів, зробивши кілька міфологічних фігур для фойє Київської філармонії... але вдома на таку ж фігуру, крилатого генія, по-свійськи чіпляє торбу з харчами, аби «виправдовував своє існування». Добрими глазами блокує пафос.

Формалізм — насправді, «воля до перфекту». Жадання досконалості, яке ламає прокрустове ложе топик. До ідеологій автор наш і зовсім байдужий. (На підступне запитання: за якої доби хотів би жити? — знижує плечима: та мені би завжди робота знайшлася... — А я чекав же визнання: античність!.. Ренесанс!). Не байдужий — до життя, і всього, що з ним римується.

Якщо ваша ласка, вбачайте в ньому модерного маньєриста, який при нагоді не лише натурою надихається — а «бере своє, де тільки бачить», від світлини (сам їх виконує, творам малярства уподіблюючи) до механічного зліпка, і одне, й інше переплавляючи в творчому тиглі, як і чинили італійські скульптори XVI-XVII ст. Тільки про свідомі інспірації не може бути мови, як і у випадку з Генрі Муром...

Митець іде до власних вершин звивистими стежками, не зважаючи на арт-бедкери. Це сторонньому може видатися, що на нього вплинули знані корифеї, славетні експозиції, музейні скарби. Насправді, все відбувається простіше — чи складніше. Так, першим сильним потрясінням для Василя Корчового став надгробок панни Лаури роботи Петра Бродзького у Кам'янець-Подільському.

Це сьогодні він, трохи поїздивши свропами, дає собі раду в естетичній вторинності, якщо не повній маргінальності цієї роботи. Тоді ж вона його вразила до глибин вразливо-підліткової — 11 років! — душі. («Як подушка вирізьблена, які на ній бганки...»). А ще —

цілковитою відсутністю трагізму в творі, присвяченому померлій особі. Що для митця, який чимало сил віддає меморіальній пластиці, було напрочуд важливо.

Ще б пак життя — це сон, вважали найближчі нащадки та сучасники Мікеланджело. З того неминуче випливало уявлення про сон як коротку репетицію смерті — і смерть, яка сама уподіблюється сну, позаяк принципової різниці між тими станами не існує. — Уявлення утопічне, проте для мистецтва благодатне.

Адже творчість Василя Корчового уникає мертвотної похмурості та, як це нині модно казати, «негативу». За своїм настроєм вона є, скоріш, язичницькою, а не християнською — хоча, взявшись, за відповідне завдання, митець на вимоги канону не зазіхає. Та головними в його творчості є: вакханалії, поганські олтарі, нагі дівки з формами зрілих жіночок, Персей з Андромедою... бенкетні плоти та плотські радощі життя, в які він привносить максимум духу. Яка доба дала світові більше філософів, аніж античність — і яка дала більше скульптури, такої тілесної — і такої неперевершеної?!

Василь Корчовий — філософ життя, мислитель плоти. Його космогонія починається з конфігурації коліна (моделлю слугувала непересічна жінка, професор консерваторії Тамара Гнатів), яке він, ураз захопившись, переносить на тіло лінивої юнки, надаючи рис правдавності зовсім молодій істоті, та ще й так, що це виглядає абсолютно природно та беззаперечно. Коліно, ось що є для нього первісною субстанцією, як для Фалеса та Піндара — вода, а для Емпедокла — повітря.

Неспроста ж називає своєю ключовою роботою «Архаїчний торс». І ось чому його автор так самотньо виглядає на тлі нашого гамірного сьогодення — те кохається у марнотах марнот, стандартизуючи та ставлячи на конвеєр навіть феномени привабливої тілесності — передусім, звісно, їх. Гламур та фотошоп є злими геніями нашої доби. Але поки залюблений наш митець у пружні вигоны прекрасних сідниць, поки дослухається він до мелодії м'яких стегон — мистецтво невмируще.

Жіночий тип, оспіваний нашим митцем, не сплутаєш ні з яким іншим. Байдуже, що автор вряди-годи запитує інших, традиційніших пропорцій — там проявляється його майстерність, а тут — його душа. Він і

Родина.

Козак.
1990.
Тернопіль.

Перший підвал.
1989 р.

З лірою.
1990 р.

Весна.
1991 р.

На полиці.

приколам віддав данину — як-то «Чорту», «Вікінгу» чи «Язі» — та й не соромиться того. Зрештою портрет його без них був би неповним (чи помітили ви, що усі ці персонажі — теж зі світу архаїки, тільки територіально іншої: слов'янської, скандинавської?) — хоча не вони визначають його зміст.

Чи не з самого матріархату — коріння його наснаги? Чоловіки, схоже, не надто велике місце займають у його творчому мікрокосмі. Навіть такі визначні, як Скворода чи Мазепа. Про першого каже, ніяковіючи: пропорції колони зараз змінив би на інші... (А це ж перший пам'ятник письменнику на території незалежної України — у місті Хмельницькому... як на мене, автор аж надто самокритичний: пам'ятник просто блискучий — хіба не дуже типовий саме для цього митця). Мазепа, той взагалі видається прохідним персонажем історії... Бандура біля його ніг — цікавіша за гетьмана; може, так і було насправді. Теж автобіографічний момент: дід-різьбяр музикував свого часу...

Річ не в неувазі до вітчизняної минувшини. — Як узявся Корчовий за двох вершників, з двох континентів (для спільної виставки, де мали би бути продемонстровані «україно-американські зв'язки»), так наш козак виграє усіма барвами — а романтичний індіанець блякне поряд із ним, конкуренції не витримавши. Між іншим, і на індіанця ласі очі глипають... Корчовий цікавий глядачам різними своїми проявами — кому до вподоби могіканин на коні, кому тлуста жіночка з мрійливим поглядом. Навіть у своїх, здавалося би, прохідних творах він показує високий клас скульптурної роботи... що вже казати про твори справді видатні та вдалі?

«Наповненість» — ключове слово його творчої етики, і слово загадкове: значення його ще треба здогадатися, бо воно ще й поєднується з «мірою». Так вже вийшло, що якраз тілесність у всій своїй повноті може бути відповідною внутрішнім вимогам автора. Тілесність, звісно, жіноча, і не без перебільшення, яке сприяє збагаченню образу. Автор починає з коліна — переходить до душі, розчиненої в камені (і вгадуваної крізь його оболонку: якщо так сталося, то робота вдалася), але міг би відштовхнутися і від долоні, виразної

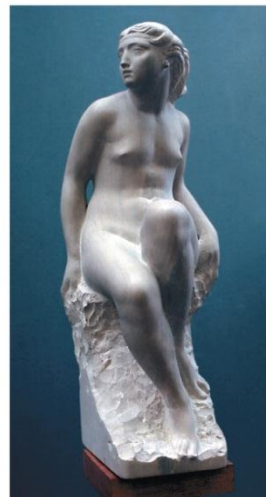
та могутньої — і тут в пригоді знову стала Тамара Франківна, вальсяжна галичанка, яка безпосередньо надихнула його на «Руку достатку», що в свою, чергу, розмістилася у саду поета Смика — оригінальною парафразою «Рогу достатку». (Антропоморфізація образу, теж по-своєму характерна: замість байдужої посудини — шмат гарячого тіла). Хочте вірте, хочете ні, але ще до своєї появи в чергу «на доторк, на щастя» вишикувалися юрби туристів, пошукувачів достатку. Пішла легенда по місту...

А чи випадково виник «Мислитель», рідний брат Нострадамуса (ліпив і його) — і Сковороди, у рідному селі, якому наш художник зробив дарунок, десять років міркуючи, як ліпше вчинити з постаментом тупих пропорцій (влучне авторське означення!), який лишився з радянських часів після невиконаного, іншим автором, пам'ятника Леніну? Адже початковий задум був такий: скульптура любомудра мала стати осердям просторової композиції з соняшним годинником... Як завжди трапляється, раптом забракло коштів. Але ж задум який, задум!..

Колись Ніцше розділив єдиний ручай античності на «діонісійський» та «аполонічний» потоки, на вакхічні вихори та врівноважену, незворушну, «білошкіру» класику. Здогадайтеся, до якого потоку більше схиляється наш сучасник? Авжеж, не до самодоволеного спокою олімпійських небоначальників — яких ми й знаємо за пізніми римськими копіями, тобто, по-справжньому не знаємо зовсім. Але й з архаїкою не так все просто. Корчовий ніколи не стримів до ретроспекції, бо й італійська напівсучасність була йому близькою — як пластика Мессіни та Манцу, а то й надгробки позаминулого століття, які й досліджувати, а, отже, поцінувати стали нещодавно.

Хтонічний морок заливає він світлом радості та гідності — загалом архаїці не властивими. І від білосніжних поверхонь відмовлятися не поспішає (а от формалісти достеменні воліють розфарбовувати свої боввани, вдаючись до прямого наслідування старовини). Його архаїка перегукується з рокайлем, надаючи останньому вагомості, як і збагачуючи першу — нотками грайливості, що про неї і не здогадувалися за сивої давнини.

Оголена.
1995 р.

Маленький
блазень.
1998 р.

Ярило.
1994 р.

У Флоренції.
1999 р.

Ангел.
1998 р.

Звідси — архаїчність його є умовною, скомплікованою для вимог авторського аргументу — і, відповідно, глядацької радості, а не історичної реконструкції.

І вакхізм цей — зовсім не потік неконтрольованої, сліпої хіті (загалом прагне уникати в творах її безпосереднього вияву), а, скажімо, полуденний відпочинок фавна — фавнеси, без ратиць, та з чарівними ніжками, на яких він дбайливо вирізьбляє кожен тендітний пальчик, а часом не поскупиється та й покаже нам маленьке лоно, «пиріжком», між розсунутих стегон («Натура») — за інших обставин цютливо сповите камінним вихорцем, який, клубочачись, здійснюється догори («Торс з намистом», «Деметра»). Архаїка була часом відвертою, але ж не безсоромною...

«Наповненість» означає також, даруйте за тавтологію, повноту життя, яке уособлюють не лише повні люди (протилежність їм в українській реальності мислилася і як втілення лихого волі, пор.: «на козака худя слава, що робить не вмис»), що за означенням мусить бути позбавленою марнотної випадковості та метушливості, що начебто панують на оргіях... Більшість моделей Корчового перебувають у стані хисткого спокою, вихід за межі якого найчастіше передбачає швидке повернення на «попередні позиції». Вони вдоволені своїм станом, тож навіщо сіпатися дарма?

(За інших умов експресивні рішення творів видаються, швидше, ексцентричними, хоч і вони органічні для творчості автора — як, наприклад, кілька грішників з їхніми «метаморфозами», створеними для трьох підряд равенських бінале, присвячених Данте, з якого, в свою чергу «весь вийшов» Мікеланджело. Утім, нашого художника захопила саме химерність інфернальної метаморфози: як «ноги перетворюються на корінняки»... Складна середньовічна схоластика чужа нашому сучаснику, та й з усієї «Комедії» у «Пеклі» її найменше).

Порух тіла — наче випадковий, водночас дуже характеристичний для персонажа, якого по-справжньому, здається, не може ніщо розбурхати — крім власного бажання, а воно в ньому часто-густо куняє. (Очі зазвичай напівзаплющені: «дух виходить», коментує митець). Героїні Василя Корчового потягуються, прокинувшись зі сну, знічів'я пестять свої розкішні форми,

підіймаються навпочіпки, озираючись докола, розводять руками, презентуючи плоди земні, які гронами звисають з обох долонь... Останній, найбільш ритуальний, достоту церемонійний ракурс, тематично зближує постаті «Літа» і «Вакханки», а ще «Вівтаря Діоніса» — з «Рукою достатку», про яку йшлося раніше.

Відтак наш митець є співцем родючих надлишків — а не принизливих злигоднів; вина, налитого у келих по вінця — а не пустої чаші, з одинокою краплею на дні. Квітухий надлишок та щедра родючість мають звичку до статичної самодостатності, якоїсь нутряної впевненості у власних силах, що суперечило би принципіві енергійної витратності та поривання «в нікуди». Жіночки Корчового, може, й не здогадуються до кінця про власні вподобання, але вони вже точно знають, чого їм варто уникати: з одного боку, занудних рефлексій, з іншого, зайвої експресії. Тож статура їхня, небуденна та ваговита — лише їм в підмогу...

«Мої богині» (самоназва виставки 2008 р.), на перший погляд, здадуться посестрами, пагонами одного розлогого дерева. Частково такий погоял відповідає істині, але тільки частково. Бо навіть у межах однієї серії зустрічаємо таку несподівану річ, як «Жива» — виклик його власним усталенням, бронзова статуя, що змушує нас згадати про не зовсім звичні для автора речі — наприклад, німецький авангард 10-20-х років. Схожість позірна — бо на противагу останньому наш співвітчизник аж палає «lust for life», а не крається болісними сумнівами.

...У це незграбне та немолоде тільце з огрядним черевом та зворушливими пиптями грудей, мов маленькі грушки, вкинуто, вкресано живо-творну іскру — від якої тільце спалахує і повстає до дзвінкого поруху в просторі, перекидаючись уособленням самого життя (знову не обійтись без тавтологій), що виводить героїню далеко за межі (до речі, західно-слов'янської міфології, «участь в якій» наче продекларовано назвою. «Жива» живе. Головне тут не це, а її протистояння стихії смерті — що їй піддався таки ж західний експресіонізм, зовнішніми проявами якого користує автор — аби сягнути принципово іншої мети. Так би мовити, б'є ворога його ж зброєю. І перемагає.

Амур, що
перевдягається.
1999 р.

Зімперла.
2000 р.

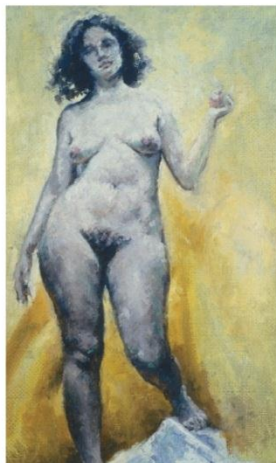

Ліпнина.

Горгона
Медуза.
1998 р.

Етюд.

Є.І.Куча.
2000 р.

Торс на
підставці.
1999 р.

Пантеон богинь, попри їх безумовність та внутрішню органічність, дуже суб'єктивний. Богині варварські перемішалися тут з римо-елінськими, одну від іншої не відрізняє одразу, та це й, зрештою, не так і суттєво. Як не відрізнити консервативну та мало не «домостроївську» Деметру від невстидної, нахабної вакханки — за Корчовим, та може бути і присмирілою, і спокійною, неквапливо походяючи довкола свого клаптя життєвого простору, а не звиватися у священних конвульсіях, мов «Менада» Скопаса. Та і в Деметрі проігноровано її елевсинську, містерійну сутність — вона тут справді близька подруга, союзниця вакханки — для нашого сучасника ж на перший план виступає її... механічний слоган, годилося би замінити б іншим, жвавішим: репродуктивна функція. Деметра чи є, чи, що ближче стану речей, видається вагітною.

«Мої богині», сказав автор — а міг би сказати: «Моя архаїка», «Моя античність». (Най-найперша його спроба в пластиці, в 13 років — воістину буколічна: вирізав з камінця «личко», мов герму, випасаючи череду, аби згаяти час. Чим не персонаж раннього Марона? — А от надгробок псу, зроблений на приватне замовлення, відсилає нас до уроків етрусської пластики). Справдешні античні богині — тут ми знову змушені звертатися до пізніх римських зліпків — виглядали на диво непроникними та байдужими до людського мурашника, представляючи в своїй візуальній особі вершини тілесної досконалості, «вершки антропосу». Богині Корчового, може, й не спливають негайним співчуттям до ближнього, та принаймні про таке ми можемо здогадуватися, та сміливо припускати. Хоча б тому, що вони плоть від плоті цього грішного та прекрасного людства, тож опонувати йому не можуть антрохи. Не бундючна корона буття — невід'ємна його частка. Їм дійсно «ніщо людське не чуже».

І якщо — якнайдивніше! — в «Ярилі» пробиваються риси світлого праксітелєвого героя-бога, демонструючи також далекий вплив ніжно-вігадливого рельєфа Джакомо Манцу — то вже в одній з «Оголених» вгадується композиційна схема «Афродіти» Додайлса — однієї з найпомітніших скульптур доби елінізму, а також помітного експонату центрального

коридору КДХІ, який колись закінчив Василь Корчовий. І знову-таки, яка між ними різниця: «Оголену» відчуваш усіма порами шкіри, вона беззахисна, вразлива, заледве не налякана... А еліністично-шедевальна богиня любові — холодна, як мармур, в якому її створили, нам стороння... та навіть трохи механічна в своєму порусі-присіданні. Яка вже там любов?!

Зрештою, класичний спадок — криниця, яка може напувати і генія, і нездару, але одному лише дарує втамування спраги, а іншого спонукує на арт-подвиг. Крім того, в класиці є чудесна випробуваність, апробація схем, в які сучасний автор вільний вносити варіації, аби не здаватися на поталу духу новочасного експерименту з його «еквілібристикою» — ще одне виразне словотермін з творчого лексикону Василя Корчового, якому достатньо одного-двох штрихів, аби створити свій, цілком неповторний варіант знайомого образу. А коли вже ліпить образ свій, ніким раніше не запитаний — той здається рідним та зворушливо-знайомим... мов жабка, що причаїлася на болотному листку («Латаття»).

Творчий портрет Корчового не можна визнати закінченим. У нього вже є сформоване коло образів, за яким одразу впізнається почерк автора. Але неспокій, який клекотить у його очах — так не схожий з настроєм його улюблених героїнь, еге ж протилежності сходяться! — обіцяє нам нові звершення та знахідки. Парадоксальність деяких ходів натякає на те, що і в майбутньому він спалахне чимось несподіваним — але таким впізнаваним, таким корчовим... Його прізвище вже є мистецьким епітетом, як його творчий доробок є неспростовною запорукою високої художньої якості та зрілості.

Як там сказали про нього — давно вже, не вчора: «немає меж досконалості».

Олег Сидор-Гібелінда, мистецтвознавець

Сом.
2000 р.

Скульптор
В. Калусв.
1999 р.

Скульптурний салон.
2008 р.

Лев. 2012 р.

Пегас. 2008 р.

Т. Гнатів. 2011 р.

Корчовий Василь Іванович

Народився 23 травня 1962 року в с. Божиківці Деражнянського району Хмельницької області. У 1989 році закінчив скульптурний факультет Київського державного художнього інституту, майстерню Макара Вронського. У 1995 році закінчив асистентуру-стажування, керівник — Василь Бородай.

Член Національної спілки художників України з 1989 року.

Володар Гран-прі Всеукраїнської триєнале «Скульптура-2005».

Переможець конкурсу КОНСХУ (Київської організації Національної спілки художників України) ім. Михайла Лисенка «Скульптура року» за 2007 та 2009 роки.

Список основних публікацій

АВТОБІОГРАФІЧНІ МАТЕРІАЛИ ТА ПЕРСОНАЛЬНІ КАТАЛОГИ

Василь Корчовий. Про себе // Василь Корчовий. Скульптура (Авторський каталог). Упор. В. Корчовий, ред. О. Корчова. — Київ, 2002. — 48 с.

Василь Корчовий. Скульптура. Каталог персональної виставки / Мистецький фонд короля Данила, Міжнародне товариство художників «Доля», Національна спілка художників України. — Київ, 2008. — 33 с.

ЖУРНАЛЬНІ ПУБЛІКАЦІЇ

Онищенко Володимир. Я вчуся, та не знаю, коли навчуся... // Визвольний шлях, 2005р. Лютий. Кн.2(683). Річник 58. — С.84-87.

Підгора Володимир. Шлях до себе і досконалості // Київ, 2005 р. № 2. — С.189-192.

Ременяка Оксана. Пленер у Кременці // Сучасність, 2005р. 12 грудня. — С.118-122.

Юхим Ольга. Творча повінь «Потоку Ірви» / Таїнство скульптури // Тернопільський оглядач. Культурологічний тижневик. № 31 (41) від 5 вересня 2008 р. — С.26-27.

Калинова Ирина. Его ответ «90x60x90». Мастерская художника // Форум, 2008 г. Ноябрь № 11 (44). — С.127-129.

Шапіро Олена. Пластика «Золотої Доби» // Василь Корчовий. Скульптура. Каталог персональної виставки / Мистецький фонд короля Данила, Міжнародне товариство художників «Доля», Національна спілка художників України. — Київ, 2008. — С.4-9.

Онищенко Володимир. Вимогливі до творення краси // Образотворче мистецтво, 2010 р. № 2/3. — С. 28-29.

ХУДОЖНІ АЛЬБОМИ ТА КАТАЛОГИ

Василь Корчовий. Портрет скульптора В.Калуєва // Каталог Всеукраїнської триєнале скульптури-1999. Національна спілка художників України, 1999. — С. 55.

Василь Корчовий // Художники Києва. Творчо-біографічний довідник. 1 випуск. — К.: ІПРЕЗ, 2000. — С.85.

Василь Корчовий. «Жива» / Українська скульптура 1990-х рр. // Мистецтво України 1991-2002. Художня виставка в рамках «Року України в Російській Федерації». Централь-

ний будинок художника в Москві 22 серпня – 2 вересня 2002 року. – Київ, 2002. – С.39.

Корчовий Василь Іванович. «Вакханка» // Всеукраїнська триєнале скульптури – 2005. Київ. Центральний будинок художника НСХУ. 24 серпня – 10 липня 2005 року. – С.51.

Василь Корчовий // Художники України. Творчо-біографічний альбом-довідник. 3 випуск. 2005 р. Автор-упорядник та видавець Журавель С.В. – С.92.

Василь Корчовий // Художники України. Творчо-біографічний альбом-довідник. 4 випуск. 2006 р. Автор-упорядник та видавець Журавель С.В. – С.120.

Василь Корчовий // Художники України. Творчо-біографічний альбом-довідник. 5 випуск. 2008 р. Автор-упорядник та видавець Журавель С.В. – С.96.

Василь Корчовий. «Натура». «Вітвар Діоніса» // Великий скульптурний салон – 2008. Арт-Київ. – С.134-135.

Василь Корчовий. «Дана». «Зімцера». «Янголь» // На межі II-III тисячоліть: Художники Києва. Із древа життя українського образотворчого мистецтва / Упор. В. Л. Андриєвської; вступ. сл. Ю.В.Белічка. – К.: Криниця, 2009. – №№ 460, 465, 470.

Василь Корчовий // «Рукотворний світ-2» (Часопис «Ковальська майстерня»). – С. 200.

Василь Корчовий. «Торе архаїчний». «Вітвар Діоніса» // Великий скульптурний салон – 2011. Арт-Київ. – С. 64-65.

Василь Корчовий. Портрет скульптора Н. М. Деревус // Каталог Всеукраїнської триєнале скульптури-2011. Національна спілка художників України, 2011. – С. 24.

Василь Корчовий. «Літо». «Німфа». «Пам'ятник Г. Сковороді» // Розмай незалежної України: Художники Києва. Українське образотворче мистецтво 1991-2011 років. Живопис. Графіка. Скульптура. – К.: Криниця, 2011. – № 454, 455, 456.

ГАЗЕТНІ ПУБЛІКАЦІЇ

Онищенко Володимир. Обери собі кумира // *Культура і життя*. №41(4013). Середня, 13 листопада 2002 р. – С.4

Підгора Володимир. Шлях до себе і досконалості / *Постаті* // *Культура і життя*. № 40 (4060). Середня, 10 грудня 2003 р. – С.4.

Варгатий Антон. Скульптор з Божиковець / *Твої люди, Деражнянціно* // *Вісник Деражнянщини*. № 79(9030). Вівторок, 7 жовтня 2003 р. – С.4.

Онищенко Володимир. Задум – у скульптурах // *Шлях перемоги*. № 26 (2613). 23 червня 2004. – С. 14.

Варгатий Антон. Ці високі, святі імена: школа, педагог / *У Божиківцях відкрито пам'ятник Вчителю* // *Вісник Деражнянщини*. 5 червня 2004. – С.3.

Михайлюк В. Подарунок, якому ціни не складеш // *Подільські вісті*. №№ 84-85. 24 червня 2004 р. – С. 3.

Тихоненко Роман. Розуміти камінь... / *У майстернях митців* // *Сільські вісті*. № 63 (17741). Четвер, 2 червня 2005 р. – С.2.

Смаль Олег. Локальність весни / *Арт-панорама* // *Дзеркало тижня*. № 12 (540). Субота, 2-8 квітня 2005 р. – С.17.

Найдюк Леся. Богини ізобильные / *Пойти на виставку* // *Газета по-київски*. № 45 (279). Среда, 9 марта 2005 р. – С. 14.

Бентя Юлія. Радість живота / *Подорожчів* // *Голос України*. № 45 (35454). Субота, 12 березня 2005 р. – С.10.

Юрченко Александр. Мои богини / *Вернисаж* // *Ужгородський тижневик*. № 10(260). 10 марта 2005 р. – С. 3.

Підгора Володимир. «Мої богині» // *Культура і життя*. № 14-15. 6 квітня 2005 р. – С.5.

Коваль Ярина. Темпераментні «паралелі» // *Львівська газета*. № 50 (358). Вівторок, 8 квітня 2008 р.

Свіргун Богдан. Чотири королі // *Кременецький вісник*. № 36 (703). П'ятниця, 5 вересня 2008 р. – С. 2.

Шпак Валентина. Територія вільних муз // *Кременецький вісник*. № 35 (702). П'ятниця, 29 серпня 2008 р. – С. 2.

Ваврик Наталя. «Стверджуючи життя» у «Потоці Ірви» // *Нова ера*. № 33 (112). 27 серпня – 2 вересня 2008 р. – С.6.

Фарина Ольга. Рука достатку – у Кременці / *Феномени* // *Тернопільський оголошення. Рекламно-інформаційний тижневик*. № 27 (93). 27 серпня 2008 р. – С.3.

Кузик Володимир. Сад скульптур у Кременці поповнився новими експонатами // *Номер один*. № 34 (151) 27 серпня 2008 р. – С. 5.

Войтас Наталя. Скульптор із Божиковець / *Відомі імена рідного краю* // *Вісник Деражнянщини*. № 24-25 (9603-9604). П'ятниця, 22 травня 2009 р. – С. 7.

Турчина Марія. Язичницькі богині Василя Корчового // *Всім. Діловий тижневик*. № 34 (167). 26 серпня 2009 р. – С.7.

Собака. 2006 р.

Буд. творчості Потік Ірва. 2008 р.

Ваза. 2006 р.

Нострадамус. 2004 р.

Козак. 2008 р.

Шумовська Тетяна. Жіноча краса, викарбувана в камені / У музеї // Місто. Хмельницька міська газета. № 34 (340). П'ятниця, 28 серпня 2009 р.

Демків Б. Пам'ятник Григорію Сковороді відкрито у Хмельницькому, перший у незалежній Україні / Подія // Проскурів. №№ 79-80 (1809-1810). Четвер, 8 жовтня 2009 р. — С.1, 3.

Слободянок Тетяна. «Бачу все нове — нових людей, нове творіння і нову славу...» / З Україною в серці // Подільські вісті. Газета Хмельницької обласної ради та обласної державної адміністрації. № 140-141 (19452-19453). Четвер, 8 жовтня 2009 р. — С.1, 7.

Тимофєєва Людмила. Його богині / Виставки // Проскурів. № 65-66 (1795-1796). Четвер, 20 серпня 2009 р. — С.9.

Слободянок Тетяна. Хмельницький і сонце: життя за променем // Подільські вісті. №№ 170-171 (19681-19682). Четвер, 11 листопада 2010 р. — С.5.

Онищенко Володимир. Вимогливий до творення краси // Культура і життя. № 40. 7 жовтня 2011 р. — С.9.

ТЕЛЕВІЗІЙНІ МАТЕРІАЛИ

Перший національний канал. Передача «Дзеркало» (Скульптор В.Корчовий). 2006 р. Автор — Наталя Барінова.

Проект «Король професії». Скульптор. Продюсерський центр «Форт-пост». 2010 р.

Проект «Київська старовина. Світ мистецтва» (М.Лисенко). — 2011р.

Режисер — Івана Чердинченко.

СПИСОК ОСНОВНИХ ВИСТАВОК

1988 — Республіканська виставка, присвячена 70-річчю ВЛКСМ.

Виставка «На варті завоювань соціалізму» до 70-річчя збройних сил СРСР.

1989 — Республіканська виставка «Людина і світ».

Республіканська виставка «Творчість молодих художників».

Друга Республіканська виставка скульптури малих форм та модельєрного мистецтва.

Республіканська виставка до 175-річчя Т. Г. Шевченка.

1990 — Друга Республіканська виставка скульптури.

Скульптурний пленер «Медобори-90», м. Тернопіль.

IX Міжнародна Дантєвська бієнале бронзової скульптури, м. Равенна (Італія).

1991 — Всеукраїнська весняна виставка.

1994 — XI Міжнародна Дантєвська бієнале бронзової скульптури, м. Равенна (Італія).

1996 — Виставка «Искусство современной Украины», м. Москва (Росія).

Всеукраїнська виставка «Чернобыль. Трагедія, подвиг, пам'ять».

1998 — XIII Міжнародна Дантєвська бієнале бронзової скульптури, м. Равенна (Італія).

1999 — Всеукраїнська триєнале скульптури.

2000 — Всеукраїнська виставка «2000-річчя Різдва».

2001 — Всеукраїнська виставка «15 років Чернобыльской трагедії».

2002 — Всеукраїнська триєнале скульптури.

2005 — Персональна виставка «Мої богині», галерея «Грифон», м. Київ.

Всеукраїнська триєнале скульптури.

Скульптурний пленер приватного будинку творчості О.Смика «Потік Ірва», м. Крем'янець.

2007 — Скульптурний пленер приватного будинку творчості О.Смика «Потік Ірва», м. Крем'янець.

Персональна виставка (спільно з живописцем Ю.Скорупським) «Паралелі», Національний музей у м. Львові.

Великий скульптурний салон.

2009 — Персональна виставка «Мої богині», Хмельницький обласний художній музей.

2011 — Великий скульптурний салон.

Всеукраїнська триєнале скульптури.

